

No saps el que em costa fer aquesta xerrada

Olivia Rueda explica com és la vida després d'haver perdut la capacitat de parlar i d'escriure

Olivia Rueda (Barcelona, 1968) era realitzadora de televisió quan va tenir un ictus i va quedar afàsica. Va haver de tornar a aprendre a parlar i a escriure. Ha explicat la seva experiència en el llibre *No sabes lo que me cuesta escribir esto* (<https://www.blackiebooks.org/catalogo/no-sabes-lo-que-me-cuesta-escribir-esto/>), publicat per Blackie Books. El 8 de setembre del 2018 va participar en el TED Madrid, on va fer aquesta xerrada.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=VwjgdCW5HVU>

1. Fa vuit anys vaig tenir una lesió. El metge em va dir que era com si tingués un tigre dins del cap. Durant 40 anys el tigre no havia donat senyals de vida, però s'havia despertat. I calia matar-lo. Em van fer una operació que no va anar gaire bé. Em vaig despertar amb la part dreta immobilitzada i amb un problema de llenguatge. No podia ni parlar ni escriure. Havia quedat afàsica.
2. La meua malaltia es diu afàsia. De l'afàsia no en parla ningú, perquè els qui la pateixen tenen problemes de llenguatge i, doncs, no en poden parlar.
3. L'afàsia és una malaltia dura perquè els afàsics es van tancant en si mateixos. No et fa mal res, però no et pots explicar.
4. Com funciona el meu cervell? Vosaltres, quan parleu, aneu d'una idea a l'altra, d'A a B i de B a C, per autopistes. Jo no tinc autopistes, tinc una carretera nacional, o local, i a més és de nit i plou i pel camí hi ha pedres i un tsunami i un terratrèmol. I al final de tot això arribo a la idea B. A la C no hi arribo mai.
5. Vosaltres quan parleu no us adoneu que feu servir paraules. Esteu concentrats en el que voleu explicar. Algú dins del vostre cervell està fent la feina de triar les paraules. Teniu una mena de majordom que sap a quin calaix hi ha cada paraula, te les serveix en safata, te les posa a la boca i vosaltres feu un discurs intel·ligent. El meu majordom se n'ha anat de vacances o fa vaga. Cada cop que parlo m'he de concentrar per triar les paraules que vull dir.
6. Jo abans treballava de realitzadora a TV3, la comunicació era important per a mi. Ara no podria fer aquella feina. Però en vuit anys he millorat molt, fins i tot he escrit un llibre. Un llibre bonic, a sobre.
7. Després d'haver fet molts exercicis, la logopeda em va obligar a sortir a la vida real. És molt estrany sortir a la vida sent afàsica. Vas a una peixateria, vols sardines i com que no et surt dir "grans" o "petites" dius que vols sardines blaves.
8. Els meus fills m'entenen, si els dic "posa't els cereals, que ens n'anem a l'escola" ells ja saben que vull dir "posa't els mitjons".
9. No era conscient de quantes vegades et demanen el DNI a la vida. Els dones el carnet i et miren pensant "pobreta, no se sap ni el número del DNI". A vegades ve un missatger a casa, em faig passar per la dona de la neteja i m'invento un número de DNI.

10. Soc de Barcelona i parlo en dos idiomes, però la logopeda em va dir que anéssim d'un en un i que comencéssim pel castellà. Sé que el català hi és. A vegades vaig en una botiga i em poso a parlar en català. No el trobo sempre, però hi és.

11. El que sí que trobo sempre és la malaltia. A mi la malaltia no m'ha servit per a res. Odio la malaltia, no m'ha fet millor persona ni m'ha ajudat en res.

12. Les meves amigues podrien escriure un llibre titulat *Com ser amiga d'una afàsica*. D'una afàsica borde, a més, perquè les afàsiques som bordes. Com que estem estalviant paraules tota l'estona, en lloc de dir "em pots donar un vas d'aigua, sisplau", diem "aigua!".

13. Som bordes, però no tontes. La meva logopeda, l'Esther, que és molt llesta, em deia que m'he d'anar repetint cada dia que no soc tonta. És molt complicat no creure't tonta si no et saps el número de DNI i si no pots explicar res. Tens la sensació de ser tonta.

14. Però de vegades semblen llestes. Com que no podem intervenir en les converses, callem i escoltem. Escoltar està molt bé, us ho recomano, et fa veure les coses de manera diferent. I com que no parlem, la gent que no ens coneix ens troba molt interessants.

No sabes lo que me cuesta escribir esto (<https://www.blackiebooks.org/catalogo/no-sabes-lo-que-me-cuesta-escribir-esto/>)

© Olivia Rueda, 2018

© Blackie Books, 2018